

[Finansministeren.]

paa Finansloven, medens det ærede Medlem Hr. N. Neergaard og andre Medlemmer af Venstre paa det skarpeste angreb det ærede Medlem Hr. Korsgaard derfor.

Det er altsaa en Debat, vi er vant til, naar Finansloven behandles, og, som sagt, hvorledes Partiernes staar med Hensyn til, om de vil have Lovgivning paa Finansloven eller ej, afhænger af, om de synes om det Forslag, der er fremme eller ej. Det ærede Medlem Hr. Korsgaard har jo for et Øjeblik siden — i hvert Fald stiltiende, jeg ved ikke, om det ærede Medlem udtalte sig — anerkendt, at denne Sukkerordning var i bedste Orden, og den hviler kun paa Lovgivning paa Finansloven, den har intet som helst andet politisk eller parlamentarisk Grundlag. Det forekommer mig noget mærkeligt, at det ærede Medlem i dette Øjeblik, 10 Minutter efter, at han har godkendt Lovgivning paa Finansloven med Hensyn til Sukkerordningen, staar op og slaar sig til Ridder paa, at Lovgivning paa Finansloven, det er noget, man maa paa kalde Landstingets Assistance imod. Det ærede Medlem burde samtidig, hvis han vilde være konsekvent, have sagt: Saa maa Landstinget ogsaa modsætte sig Lovgivning paa Finansloven med Hensyn til Sukkerordningen, men paa dette Omraade glemte det ærede Medlem at protestere.

Jeg tror nu ikke, man skal tage den Haupt- und Staatsaktion, som er rejst af de ærede Medlemmer mod Lovgivning paa Finansloven, mere højtidelig, end vi plejer. Det er den Slags Ting, der skal føres en vis Diskussion om, men som Regel betyder det ikke noget for Realiteterne. Det, der er Realiteten, er, hvad der skal ske, hvad enten det nu foregaar paa Finansloven eller ved særlig Lov. Det er det egentlige, og jeg tror, at det Forslag, der her er stillet, er af en saa saglig og indholdsrig Karakter og af saa stor Betydning, at det nok skal overvinde alle de formelle Vanskeligheder, som man i Øjeblikket vil bruge til at dræbe det med.

N. Neergaard: Den højtærede Indenrigsminister drog et Tilfælde frem fra den tidligere Indenrigsministers Tid, hvor en ikke uvigtig Bevilling, der greb ind i bestaaende Lovgivning, blev taget paa Finans-

loven. Ja, der kunde saamænd anføres forskellige Eksempler derpaa. Der er ogsaa undertiden givet det nuværende Ministerium saadanne Bevillinger paa Finansloven, men det har altid været saaledes, at der har været givet Finansudvalget tilstrækkelig Tid til at søge de Oplysninger, de ønskede, og til at konferere med Ministrene og først og fremmest da forhandle med deres Partier, saaledes at man kunde sikre sig, at Partiernes Samtykke var til Stede, og at det ikke blot var Finansudvalget, der handlede suverænt. Det er det, der er syndet imod i dette Tilfælde, og derfor kan det ikke nytte at føre Sagen ud i en Diskussion om, i hvilket Omfang der kan lovgives paa Finansloven eller ikke, for det er ikke det, der er Kærnen i Sagen. Kærnen i Sagen er den, at man her har forelagt noget uden at give den mindste Tid til Overvejelse hverken indbyrdes eller med Ministeren eller med Partiernes. Det er her, det nye ligger, det, som ikke er praktiseret nogen Sinds før.

Den højtærede Indenrigsminister advarede imod at give Signal til, at Landstinget brød ind i Folketingets Rettigheder. Jeg vil sige, at hvis man vil sikre Folketinget den Stilling til Finansloven, som ogsaa jeg ønsker, det skal have, saa skal man ogsaa iagttage de fornødne Hensyn og ikke gaa frem med en saa topmaalt Hensynsløshed overfor den ene Halvdelen af Rigsdagen, som man har gjort det ved denne Lejlighed. Man maa ogsaa vogte sig for at føre Lovgivningssspørgsmaal ind paa Finansloven, naar der er afgjort Opposition derimod fra en stor Del af Folketinget, og man maa give passende Tid til Forhandling.

Den højtærede Finansminister forbavtede mig noget ved det, han sagde, nemlig at det gjorde jo ingen Ting, at den Betænkning var omdelt, for der havde været Tid til Overvejelse bagefter. Jeg maa sige, at det er en helt ny parlamentarisk Praksis; først fremtvinger man en ganske forhastet Betænkning om et saa vigtigt Spørgsmaal uden at give mindste Tid til Overvejelse, og saa siger man, at man kan overveje bagefter. Det tror jeg dømmer sig selv.

Korsgaard: Den højtærede Finansminister ironiserede over, at jeg ikke for saa længe siden gjorde mig til Talsmand for at betragte Vedtagelser gennem An-